

udvikledes, om jeg så må sige, og det kan ikke udelukkes, at styrelsen i forbindelse med den fortsatte gennemgang af erstatningsrapporterne fra de senere sager vil støde på tilfælde, hvor der er grundlag for at anmelde sælgere og deres rådgivere.

Frank Aaen (EL):

Vi nærmer os jo det tidspunkt, hvor der i hvert fald i et vist omfang sker forældelse. Mener ministeren så stadig væk, at man skal lade straffesager afvente erstatningssager, uagtet man ved, at erstatningssager vil strække sig mange år frem i tiden? Dermed vil vi med sikkerhed opleve, at en lang række straffesager bliver forældede.

Mener ministeren ikke, at man straks bør tage stilling til, om der skal rejses straffesager, og så uophørligt anmelde dem til Bagmandspolitiet?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Svaret er jo. Men hr. Frank Aaen fremstiller sagen noget forenklet. Problemstillingen er, at der, hvis der er tale om et formodet strafbart forhold, skal foretages en ganske grundig undersøgelse af, om der overhovedet er mulighed for at løfte bevisbyrden. Bevisbyrden i straffesager er langt tungere at løfte, end en indsats i forhold til en mulig erstatningssag er.

Derfor kan man selvfølgelig sige, at man uophørligt skal indgive politianmeldelser, men det forholder sig altså sådan, at man bliver nødt til at tage grundige overvejelser med ind, når man vil tage stilling til, om det kan betale sig at anlægge en straffesag. Der er helt andre krav til bevisbyrden, og i forhold til den typiske selskabssalgssituation er det et meget, meget usædvanligt tilfælde, vi har med at gøre her, hvor der direkte er tale om, at sælger og/eller hans rådgivere med forsæt går ind og i realiteten medvirker med henblik på klart og tydeligt at have berigelse til formål. Det er en helt anden situation end den typiske selskabstømmersag.

Derfor har vi ikke set ret mange af dem. Af en eller anden sær grund får det altså en meget, meget stor plads i bevidstheden her, men det er altså ikke den typiske salgssituation. Den typiske salgssituation er en situation, hvor det ikke er muligt at bevise, at sælger og hans rådgivere med forsæt har været inde for at tømme statskassen og i realiteten direkte har stået i ledtog med køber.

Derfor vil man ikke se ret mange af disse sager, og opsummerende vil jeg sige, at i givet

fald vil det nok især være i de senere sagskomplekser, hvor der efterhånden er kommet større og større bevidsthed om metoden, man måske vil kunne komme i en situation, hvor man vil anlægge en straffesag.

Frank Aaen (EL):

Jeg er selvfølgelig helt enig i, at man skal gøre sig grundige overvejelser, inden man indgiver en politianmeldelse, og jeg er enig i, at det er svært med den nugældende lovgivning at bevise, at der er tale om forsæt. Men også af den grund kunne det være en god ting ret hurtigt at få en sag for en domstol, så vi kunne få en domstolsafgørelse af, hvor omtrent grænsen ligger for, at der er et strafferetligt ansvar at gøre gældende. Derfor vil jeg også sige: Jeg synes, man skal skynde sig at finde en af de oplagte sager, hvor der er mistanke om noget strafbart.

Så må jeg i øvrigt spørge: Er ministeren ikke enig i, at der er to sider af denne sag? Den ene er retsbevidstheden, retssikkerheden, og den anden er også at få pengene i kassen. Er ministeren ikke enig i, at hvis der blev lagt en noget skrappere kurs over for sælgerne, eventuelt ved at rejse en straffesag, kunne det være, at det havde en gavnlig virkning med hensyn til at få nogle penge i kassen fra andre sælgere?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det sidste synspunkt tør jeg ikke sådan umiddelbart tilslutte mig.

Strategien har jo været den, at vi uopholdeligt i en række af de på forhånd udtagne prøvesager skal afdække hele salgssituationen i de forskellige tilfælde, så vi kan få sælgerne til at komme på banen og betale de skyldige beløb eller det, som vil blive tilkendt i forbindelse med en erstatningssag. Det er først og fremmest strategien: Vi skal have pengene hjem. Det mener jeg også hr. Frank Aaen vil kunne tilslutte sig.

Så vil jeg lige sige, at hr. Frank Aaen selv rører ved noget interessant. Hr. Frank Aaen strejfede meget kort den kendsgerning, at det ikke er sikkert, at de bestemmelser i den eksisterende straffelovgivning, der vedrører skyldnersvig m.v., som vi her har visse tilfælde af, er særlig hensigtsmæssige til disse lidt specielle sager.

Det skal ikke skygge for den kendsgerning, at man uopholdeligt kører efter alle sager, hvor folk har købt og solgt. Det er dem, der er de egentligt skyldige, der først og fremmest skal strafforfølges. I de tilfælde, hvor man med for-